

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci**, se sídlem Kamenná 835/13, Brno, zastoupený JUDr. Liborem Němcem Ph.D., advokátem se sídlem Husova 240/5, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Af 31/2014 – 500, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Úvod

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaná, jakožto stěžovatelka, domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo k žalobcovu návrhu zrušeno shora označené rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110 (dále jen „rozhodnutí bankovní rady“).

[2] Rozhodnutím Rady byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2014, č. j. 2014/3539/570, sp. zn. Sp/2013/148/573 (dále jen „rozhodnutí žalované“), jímž bylo žalobci dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném pro rozhodnutí bankovní rady (dále jen „zákon o družstevních záložnách“), odňato povolení působit jako družstevní záložna, stejně jako uloženo zdržet se ve výroku rozhodnutí specifikovaných činností (zejména uzavírání smluv o úvěru, dodatků k takovým smlouvám, přijímání vkladů a základních členských vkladů, pořizování aktiv s přiřazenou rizikovou vahou větší než 0%, zcizování aktiv či jejich zatěžování právy třetích osob).

II. Stručné shrnutí návrhu na přiznání odkladného účinku

[3] Stěžovatelčino podání obsahující kasační stížnost zahrnovalo i rozsáhle odůvodněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka v tomto návrhu uvedla,

že účinky napadeného rozsudku ohrožují veřejné zájmy mimořádné důležitosti, neboť namísto likvidátora (jmenovaného žalobci soudem v důsledku pozbytí povolení působit jako družstevní záložna) budou záležitosti žalobce spravovat jeho původní představitelé, přičemž existují obavy, že dojde k jednání, které bude na úkor schopnosti žalobce plnit jeho závazky, resp. na úkor jeho věřitelů. V současné době je největším věřitelem žalobce Garanční systém finančního trhu (dále jen „GSFT“). Nakládání s prostředky GSFT považuje stěžovatelka za předmět veřejného zájmu, neboť jsou tvořeny příspěvky všech bank a družstevních záložen. V případě nedostatku likvidity pro náhrady pojištěných vkladů v podstatě za tyto závazky ručí stát, neboť je zavázán k zajištění funkčnosti GSFT. Dalším efektem napadeného rozsudku je faktické obnovení žalobcova povolení k činnosti, jehož podstatou je přijímání vkladů od veřejnosti (tj. od velkého množství drobných střadatelů) a následné nakládání s těmito penězi, a to žalobcem, který podle stěžovatelky nespňuje ani nejzákladnější podmínky pro získání povolení k činnosti a pro obezřetný výkon této činnosti. V průběhu správního řízení bylo zjištěno a prokázáno, že účetní výkazy žalobce neobsahují věrné zobrazení skutečnosti, nelze spolehlivě stanovit hodnotu kapitálové přiměřenosti žalobce a v minulosti došlo k vybudování utajované struktury obchodních společností, jejichž účelem bylo systematické porušování či obcházení zákonných povinností žalobcem. To vylučuje efektivní kontrolu nad činností žalobce, neboť likvidátorovi se i přes veškerou snahu dosud nepodařilo skutečný stav hospodaření žalobce rozkrýt. Důsledkem je též skutečnost, že auditor žalobce pravidelně od zahájení likvidace ve své zprávě o ověření účetní závěrky žalobce odmítá vyslovit svůj výrok, neboť není schopen získat dostatečné a vhodné důkazní informace.

[4] Stěžovatelka současně sdělila, že v očekávání doručení písemného vyhotovení napadeného rozsudku a jeho právních důsledků již dne 29. 6. 2018 zahájila s žalobcem nové správní řízení sp. zn. Sp/2018/237/573 o nedostacích v řídicím a kontrolním systému žalobce, v jehož rámci vydala rozhodnutí o předběžném opatření č. j. 2018/84013/570, kterým omezila žalobce tak, aby nedocházelo k výkonu činnosti, pro niž nespňuje zákonem stanovené předpoklady. Další předběžná opatření byla dne 19. 7. 2018 vydána pod č. j. 2018/89595/570 a 2018/89792/570. Pouze Nejvyšší správní soud však může přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti zajistit, aby za žalobce nemohly nadále jednat osoby, které nepředstavují záruku řádného nakládání s majetkem žalobce. V důsledku napadeného rozsudku totiž mohou orgány žalobce jednat vykonávat bankovní činnost, stejně jako opětovně nakládat s majetkovými hodnotami způsobu nevyžadujícími výše zmíněné povolení. Stěžovatelka dále uvádí, že žalobce již v minulosti nerespektoval uložená předběžná opatření, resp. tato obcházel a členové představenstva žalobce již v minulosti své povinnosti při správě žalobcova majetku porušovali, jak dokládá jejich nynější trestní stíhání Policií České republiky. I přes předběžným opatřením ze dne 15. 5. 2013, č. j. 2013/5637/570, uložený zákaz zcizování aktiv či jejich zatěžování právy třetích osob žalobce za nestandardních okolností převedl kmen 125 úvěrových pohledávek v celkové hodnotě 2,7 miliardy Kč na společnost LLAINFAIR CARAINION CWNI DALIANNOL LTD, a to bez jakéhokoli protiplnění reálně vyplaceného žalobci. Tento převod je v současné době předmětem soudního přezkumu v občanskoprávním řízení a vyšetřování ze strany Policie České republiky, která v této věci obvinila konkrétní osoby – bývalé i současné členy představenstva žalobce. Dále žalobce ještě před zahájením správního řízení nabyt na základě kupní smlouvy za kupní cenu ve výši 110 milionů Kč lukrativní nemovitost Palác Edison (Praha 1). Dne 29. 5. 2018 byla tato nemovitost sepsána do všeobecné konkurzní podstaty společnosti GALLEGOS s.r.o. se sídlem ve Slovenské republice. I přes vydané předběžné opatření byla tedy předmětná nemovitost vyvedena z majetku žalobce někdy v průběhu roku 2013, a to patrně prostřednictvím smlouvy o převodu části podniku. I přes značně nepřehlednou majetkovou strukturu na transakci participujících společností proto existuje důvodné podezření, že Palác Edison byl takto v minulosti převeden na subjekty, které jsou ovládané členy žalobce nebo jsou se členy žalobce jinak propojeny. Stěžovatelka

pokračování

má tudíž za to, že předběžná opatření nejsou způsobilá dosažení účelu ochrany majetku žalobce a předcházení škodám na úkor jeho vkladatelů a ostatních věřitelů, včetně GSFT, a proto požaduje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, čímž se zamezí převzetí kontroly nad žalobcem jeho představenstvem.

[5] Stěžovatelka odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56, s tím, že nynější věc splňuje tam uvedené podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle stěžovatelky je ohrožena návratnost jí uhrazených finančních prostředků po případném zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatelka dále uvádí, že ji městský soud napadeným rozsudkem v podstatě zavázal ke zrušení rozhodnutí žalované a zastavení řízení. Pozdější vyhovění kasační stížnosti, které by nebyl ovšem přiznán odkladný účinek, by tak mohlo vést ke dvěma odlišným rozhodnutím v téže věci. Stěžovatelka proto odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20. Stěžovatelka se taktéž dovolává principu předběžné opatrnosti a odkazuje přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 128/2018 – 42.

[6] Stěžovatelka ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku dále vyzdvihla skutečnost, že žalobce fakticky nemůže vykonávat činnost družstevní záložny již od 15. 5. 2013, kdy došlo k vydání předběžného opatření, a případné obnovení činnosti je podmíněno provedením mnoha dalších zásadních technických, personálních a organizačních kroků a vynaložením značných finančních prostředků. Tyto kroky pak mohou být podniknuty, a finanční prostředky na ně vynaloženy, stejně dobře až po meritorním rozhodnutí o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy pouze zachová současný *status quo*, a proto nepředstavuje újmu srovnatelnou s újmou, jež hrozí stěžovatelce a dalším osobám. Případná újma na straně žalobce (i kdyby k nějaké došlo) pak bude na rozdíl od újmy způsobené stěžovatelce a dalším osobám nepřiznáním odkladného účinku z povahy věci vždy napravitelná a vratná. Na straně žalobce nelze spatřovat újmu, která by byla nepoměrně větší než újma, jaká bezprostředně hrozí zejména GSFT a stěžovatelce jako osobám veřejného práva a jejich rozpočtům, pokud právní mocí napadeného rozsudku bude obnovena žalobcova činnost a možnost jeho předchozího vedení ovlivňovat nakládání s jeho majetkem. Žalobcova aktuální situace fakticky vylučuje okamžité obnovení výkonu činnosti družstevní záložny. Žalobcův zájem tedy spočívá v tom, aby bylo najisto postaveno, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo zákonné a správné, či nikoli, přičemž tohoto stavu bude dosaženo až rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Přiznání odkladného účinku je plně v souladu s veřejným zájmem, neboť ve veřejném zájmu je, aby činnost družstevní záložny vykonávaly jen ty subjekty, které plní povinnosti stanovené zákonem o spořitelních a úvěrních družstvech a nad nimiž je stěžovatelce umožněno vykonávat efektivní dohled. U žalobce existuje reálné a intenzivní riziko, že účel ochrany majetku, který měl být dosažen odnětím povolení, potažmo likvidací žalobce, bude zmařen. Pokud by nakonec Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek, již by nebylo možné navrátit stav před vydáním kasační stížností napadeného rozsudku.

[7] Stěžovatelka podotýká, že dne 2. 6. 2014, tj. 20 dní před vydáním rozhodnutí bankovní rady a ještě za účinnosti předběžného opatření stěžovatelky, vydal Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky na základě značně nestandardních podkladů rozhodčí nález, kterým bylo určeno, že společnost TROWMART LIMITED (později LLAINFAIR CARAINION CWNI DALIANNOL LTD.), se sídlem 15 Stopher House, Webber St., SE 0RE London, United Kingdom (dále jen „LCCD“), je vlastníkem 125 pohledávek v celkové hodnotě přibližně 2,7 miliardy Kč. Tyto pohledávky tvořily téměř celý žalobcův úvěrový kmen. LCCD dosáhla určení vlastnictví pohledávek z titulu smlouvy označené jako „*Agreement on Professional Assistance and Financial Assurance*“ uzavřené dne 20. 11. 2002. Stěžovatelka má za to, že se jednalo o konstrukci sloužící k vyvedení úvěrového

kmene formou uplatnění opčního práva LCCD, která navíc obcházela v té době účinné předběžné opatření stěžovatelky. Nadto podmínky opčního práva byly stanoveny ve zcela zásadním rozporu s obezřetným výkonem činnosti žalobce, resp. jakékoliv úvěrové instituce, když byly vymezeny tak, aby umožnily převod pohledávek za velmi neurčitých podmínek a umožnily rovněž převod pohledávek, které jsou při standardním způsobu řízení úvěrového rizika považovány za pohledávky s nejnižším stupněm rizika, tedy zdravých a kvalitních pohledávek. Rozhodčí nález rovněž stanovil, že na vlastnictví pohledávek nemá žádný vliv skutečnost, že LCCD neposkytla žalobci žádné protiplnění. Důvodem přiznání vlastnictví pohledávky LCCD bylo nesporné prohlášení stran před rozhodcem. Vystává tak otázka, zda se skutečně jednalo o řízení sporné či byl mezi „stranami sporu“ konsenzus. Dodatky č. 2 a č. 3 k výše zmíněné smlouvě, které umožnily uplatnění opčního práva a zároveň řešení sporů ze smlouvy před uvedeným rozhodčím soudem, podepsal jménem žalobce údajný Rainer Seitz, trvale bytem v Jihoafrické republice, který v žalobci nezastával žádnou oficiální funkci a podle informací žalované nemá žádné odborné zkušenosti v oblasti činnosti družstevních záložen. Žalobce byl podle § 6 odst. 10 zákona o družstevních záložnách povinen informovat stěžovatelku o předmětné opci, stejně jako o řízení tehdy probíhajícím u rozhodčího soudu a jeho skončení. Postoupením takového objemu pohledávek bez ekvivalentního protiplnění totiž přestaly žalobcovy závazky z přijatých vkladů být do značné míry kryty jeho aktivy, a byla tak ohrožena jejich návratnost. Žalobce však stěžovatelku o výše uvedených skutečnostech neinformoval. Stěžovatelka se o vydání rozhodčího nálezu dozvěděla až po zahájení likvidace od likvidátora dne 24. 7. 2014. Společnost LCCD je společností registrovanou v zahraničí, s neprůhlednou vlastnickou strukturou, se základním kapitálem 100 GBP tvořeným 100 akciemi vlastněnými osobou ruské národnosti žijící trvale na Kypru. Je rovněž jednou ze společností, které figurovaly ve stěžovatelkou rozklíčovaném řetězci převodů, které měly zakrýt skutečnost, že žalobce poskytoval úvěry ke splacení dalších členských vkladů. Stěžovatelka proto má silné důvody se domnívat, že společnost LCCD jednala v souladu s vůlí osob z vedení žalobce. LCCD přitom ihned po uplatnění opčního práva k pohledávkám žalobce oslovila úvěrové dlužníky s výzvou, aby plnili namísto žalobce jí. Nejen stěžovatelka, ale i orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že žaloba žalobce k rozhodčímu soudu ohledně předmětné opce LCCD byla pouze formálním krokem k získání alibi, neboť v řízení před rozhodcem byl žalobce zcela pasivní a v rozhodčím řízení v podstatě učinil zásadní okolnosti nespornými.

[8] Stěžovatelka prezentuje obavu, že osoby, které měly reálný vliv na řízení žalobce, se pokusí vyvést majetek likvidované záložny, přičemž tyto osoby k tomu nebudou váhat využít jakýchkoli prostředků, neboť od počátku likvidace činily veškeré kroky ke zmaření úsilí o řádné zjištění žalobcova majetku, které je podmínkou řádné správy tohoto majetku. Stěžovatelka podotýká, že několik měsíců před vstupem žalobce do likvidace došlo k vymazání významné části úvěrových případů ze žalobcova bankovního informačního systému OBS (v hodnotě cca 1 miliardy Kč). Žalobce nepředložil originály úvěrové dokumentace, pouze kopie v částečném rozsahu. Nadto žalobce před vstupem do likvidace archivoval pouze fragmenty dokumentace, navíc nestandardním způsobem u zahraničního subjektu. Před převzetím informačního systému likvidátorem navíc dosud nezjištěná osoba zničila záznamy v žalobcově informačním systému.

[9] Stěžovatelka rovněž s ohledem na očekávané snahy představenstva žalobce o vyvedení majetku žalobce uvádí, že dne 25. 4. 2014 bylo zahájeno na základě věřitelského návrhu insolvenční řízení (v němž však doposud nebylo z procesních důvodů rozhodnuto ani o úpadku). Po podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení se žalobcem, což bylo ještě v průběhu správního řízení vedeného žalovanou, došlo k uzavření pracovních smluv se členy jeho orgánů (představenstvo, úvěrová komise). Tyto pracovní smlouvy byly za žalobce podepsány vzájemně členy představenstva. Prudký nárůst osobních nákladů lze poměrně dobře dokumentovat na členovi kontrolní komise Mgr. Ing. P. B., který do října roku 2013 pobíral odměnu 25 000 Kč

pokračování

měsíčně, přičemž od 1. 10. 2013 (v době, kdy žalobcova činnost již byla utlumena předběžným opatřením stěžovatelky) vzrostla jeho odměna šestinásobně na 150 000 Kč. Ze strany těchto osob jde nepochybně o vytvoření pohledávek za žalobcem z pracovněprávních vztahů, které jsou zvýhodněné v případném insolvenčním řízení. Ze strany výše uvedených osob byly podány proti žalobci žaloby o zaplacení údajně dlužné mzdy v celkové výši cca 11 657 644 Kč. V případě ukončení likvidace hrozí značné nebezpečí, že dojde k uznání těchto v podstatě fingovaných mzdových nároků, které likvidátor popírá. Od ledna 2014 do června 2014 (tj. opět v době správního řízení, kdy byla dočasnými opatřeními žalované utlumena dispozice žalobce s majetkem) dále uhradil žalobce za právní služby celkovou částku 131 milionů Kč, což činí téměř 22 milionů Kč za měsíc. Od července 2013 do prosince 2013 přitom činily průměrné měsíční náklady na tyto služby cca 3 miliony Kč, v předchozích obdobích cca 1 milion Kč měsíčně. V tomto případě je vidět značný nárůst plateb za právní služby. Od ledna 2014 rovněž došlo ke značnému nárůstu mzdových nákladů, když mzdové náklady narostly cca dvojnásobně z částky 0,7 milionu Kč měsíčně na částku cca 1,5 milionu Kč měsíčně, ač byla činnost žalobce jako družstevní záložny již značně omezena. Od října 2013 rovněž došlo ke značnému nárůstu nákladů na odměny statutárních orgánů, když celkové odměny statutárních orgánů narostly cca pětinasobně z částky 0,2 milionu Kč měsíčně na částku více než 1 milion Kč měsíčně. Ačkoliv za znalecké služby hradil žalobce průměrně cca 0,2 milionu Kč měsíčně, za měsíce březen – květen 2014 uhradil za znalecké služby částku 33,2 milionu Kč. V období od února do května 2014 došlo rovněž k úhradě více než 52 milionů Kč na poplatky za rozhodčí řízení vedená na Slovensku. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce neváhal v době bezprostředně hrozícího odnětí povolení k činnosti a za účinnosti předběžného opatření stěžovatelky, jehož cílem bylo zajištění návratnosti vkladů a udržení finanční stability žalobce, vygenerovat nepřiměřeně vysoké provozní náklady v řádu stovek milionů Kč. Velkou část těchto nákladů nyní rozporuje likvidátor. V současné době je tak vedena řada soudních řízení, v nichž má být přezkoumána oprávněnost těchto nároků; bude-li obnovena působnost statutárních orgánů, nelze předpokládat, že tato řízení skončí ku prospěchu žalobce, resp. jeho majetkové podstaty, neboť z důvodu neprůhledné struktury žalobce tu není nikdo, kdo by mohl zájmy žalobce a jeho řadových členů efektivně hájit. Snaha likvidátora tudíž v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti může přijít vniveč.

[10] Stěžovatelka vede se žalobcem spor, kterým se žalobce žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 5. 2014 domáhá náhrady škody více než 1,6 miliardy Kč z titulu tvrzeného nesprávného úředního postupu spojeného s vydáním předběžného opatření stěžovatelkou ze dne 15. 5. 2013 (které bylo vydáno spolu se zahájením předmětného správního řízení se žalobcem o odnětí povolení působit jako družstevní záložna). Spor je v současné době přerušen do právní moci napadeného rozsudku, přičemž stěžovatelka se obává, že právní moc kasační stížností napadeného rozsudku může vést k přiznání nároku na náhradu škody Obvodním soudem pro Prahu 1 a osoby, které mají na žalobce rozhodující vliv, dosáhnou i vyvedení těchto prostředků z žalobcovy dispozice (tj. i na úkor uspokojení pohledávky GSFT). Pokud k tomu dojde před případným vyhověním kasační stížnosti, nelze očekávat, že by se stěžovatelka nebo likvidátor žalobce v budoucnu domohli jejich reálného vrácení.

[11] Stěžovatelka dodává, že v tomto případě podnět k tomu, aby se orgány činné v trestním řízení věcí zabývaly, nevzešel od ní, ale sama byla policií kontaktována. Orgány činnými v trestním řízení jsou tak vedena dvě trestní řízení, konkrétně řízení týkající se pořízování směnek (č. j. KRPA-129542-781/TČ-2013-000093-NL) a řízení týkající se úvěrování dalších členských vkladů a pokusu o vyvedení úvěrového kmene (č. j. NCOZ – 1144/TČ-2016-412203). V obou řízeních již bylo zahájeno trestní stíhání členů představenstva žalobce v rozhodných obdobích pro trestné činy porušení povinností při správě cizího majetku, resp. porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže.

[12] Ze všech výše uvedených důvodů má stěžovatelka za to, že jsou splněny podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

III. Stručné shrnutí vyjádření a doplnění vyjádření žalobce

[13] Žalobce se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 24. 9. 2018. V první řadě vyjádřil obecně názor, že stěžovatelka netvrdila ani neosvědčila splnění zákonných podmínek pro vyhovění danému návrhu. Stěžovatelka na žádném místě svého návrhu netvrdí ani nijak nedokládá, že by jí samé měla výkonem nebo jinými právními účinky napadeného rozsudku vzniknout jakákoli újma; odkazuje toliko na údajné ohrožení veřejného zájmu, za který označuje prostředky GSFT a způsob nakládání s nimi (včetně zajištění jejich návratnosti). Stěžovatelka ovšem ve svém návrhu neuvádí ani to, jakým způsobem by měl být takto definovaný veřejný zájem ohrožen. Namísto toho předkládá nesouvislý kompilát silně tendenčních, avšak zároveň značně neurčitých spekulací o tom, že jakési osoby nepředstavují záruku řádného nakládání s žalobcovým majetkem a že tyto osoby budou z pozice členů představenstva žalobce porušovat předběžná opatření stěžovatelky vydaná proti žalobci ve správním řízení vedeném pod sp. zn. Sp/2018/237/573, resp. uvádí zcela nepodložené fabulace o údajném „vyvádění“ majetku žalobce. Stěžovatelka takové osoby nikterak neoznačuje ani ke svým tvrzením neoznačuje důkazy.

[14] Žalobce má taktéž za to, že s ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu nemohou prostředky GSFT být důležitým veřejným zájmem, jehož ohrožení by mohlo představovat nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám, včetně žalobce. Stěžovatelka neuvedla, jak by měly právní účinky napadeného rozsudku způsobit nedostatek likvidity ve fondech GSFT. Rovněž nespecifikuje, jak by mělo být ohroženo nakládání GSFT s jeho vlastními prostředky, to navíc v situaci, kdy dle výroční zprávy GSFT za rok 2017 disponoval GSFT k 31. 12. 2017 majetkem v hodnotě přesahující 60 miliard Kč.

[15] Žalobce odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49, s tím, že přiznání odkladného účinku je vázáno nikoli na možnost vzniku újmy, nýbrž na újmu, která by následkem výkonu či účinků napadeného rozhodnutí s velkou pravděpodobností nastala. Stěžovatelka přitom neuvádí nic konkrétního ani relevantního o tom, že by následkem výkonu či účinků napadeného rozsudku s velkou pravděpodobností měla nastat újma v podobě ohrožení prostředků GSFT. Krom toho má žalobce za to, že stěžovatelka již učinila opatření k odvrácení jí tvrzené údajné škody (odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 8 Afs 56/2007 – 400). Teprve pokud by takový postup nebyl možný, bylo by namístež zvažovat vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka ostatně předběžná opatření vydala v rámci zjevně účelově zahájeného správního řízení a mimo rámec svých zákonných pravomocí. Přesto stěžovatelka již tím, že předběžná opatření vydala, prakticky eliminovala potenciální důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce dále podotknul, že stěžovatelkou vydaná předběžná opatření prakticky kopírují předběžná opatření předcházející rozhodnutí bankovní rady, kterážto městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku označil za nestandardní a kolidující s případnými snahami žalobce o zjednání nápravy a odvrácení odejmutí povolení působit jako družstevní záložna. Stěžovatelka svými současnými předběžnými opatřeními opětovně zcela nestandardně likviduje podnikatelskou činnost žalobce a vylučuje jakoukoli možnost nápravy vytýkaných jednání a odvrácení přísnějších sankcí. Taktéž znemožňuje provedení právního a účetního auditu krajně podezřelého hospodaření likvidátora s majetkem žalobce a zakazuje žalobci splnit jeho zákonnou povinnost spočívající v podání včasného návrhu na změnu zápisu v obchodním rejstříku tak, aby zapsaný stav odpovídal skutečnosti. Šikanózní přístup stěžovatelky

pokračování

k žalobci ilustruje taktéž povinnost uložená žalobci, spočívající v každodenním hlášení o všech přijatých rozhodnutích na úrovni představenstva, ostatních úrovních managementu a ostatních orgánů družstva, která mají být předkládána na konci každého pracovního dne do 19 hodin, a to za období od podání předchozího hlášení (což je v rozporu s § 27 odst. 2 zákona o družstevních záložnách).

[16] Podle žalobce nemůže spočívat důvod k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v riziku existence dvou rozhodnutí v téže věci, jak argumentuje stěžovatelka. Odkazuje přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, podle kterého hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce dále připomíná, že pokud soud v řízení o žalobě zruší rozhodnutí správního orgánu, je povinností tohoto správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49). Skutečnost, že má stěžovatelka pokračovat v řízení a postupovat v souladu s právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, však nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 5 As 86/2018 – 32).

[17] Žalobce namítá, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mu vznikne nepoměrně větší újma než stěžovatelce. Byl by totiž nadále udržován nezákonný stav, kdy je žalobci bráněno pokračovat v činnosti družstevní záložny, k níž získal platné povolení, a bylo by tím umožněno dosavadnímu likvidátorovi žalobce nadále páchat škody na majetku žalobce. Újma, která hrozí žalobci z přiznání odkladného účinku, je tedy zcela fatální. Ve srovnání s hypotetickou újmou, která má údajně hrozit stěžovatelce nebo „veřejnému zájmu“ představovanému prostředky GSFT, je újma, která by vznikla žalobci v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nesrovnatelně a nepoměrně vyšší.

[18] Žalobce je přesvědčen, že v současné době splňuje podmínky pro obnovení činnosti jakožto družstevní záložny. Stěžovatelka ničím nedokládá, že žalobce tuto činnost vykonávat nemůže, jde tudíž o tvrzení neprokázané, a tedy zcela irelevantní. Žalobce předesílá, že nehodlá ihned po právní moci napadeného rozsudku obnovit činnost družstevní záložny v plném rozsahu. Nejprve plánuje provést rozsáhlý audit, neboť má indicie, že likvidátor jmenovaný soudem na návrh stěžovatelky hrubým způsobem porušoval své povinnosti a že se mohl ke škodě žalobce dopouštět závažného protiprávního, případně dokonce kriminálního, jednání. Škoda způsobená likvidátorem na majetku žalobce pak může dosahovat desítek až stovek milionů korun českých.

[19] Dále se žalobce ve svém vyjádření ohrazuje proti obavám stěžovatelky ohledně budoucího porušování povinností členů představenstva žalobce při správě majetku, tj. vyvedení majetku z žalobcovy právní sféry. Stěžovatelka tím jednoznačně porušuje zásadu presumpce neviny a nadto přehlíží fakt, že žádná z trestně stíhaných osob, které ve svém návrhu zmiňuje, již není žalobcovým členem. Stěžovatelka nepředložila jediný důkaz ohledně údajného žalobcova úmyslu ohrožovat svou schopnost plnit své závazky nebo krádit svůj majetek. Odkaz stěžovatelky na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56, označuje žalobce za nepřipadný. Obdobně odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 6 Ads 93/2006 – 99, považuje za zcela nepřiléhavý a účelový. Pokud jde o stěžovatelkou proklamovaný princip předběžné opatrnosti jakožto argument pro vyhovění

jejímu návrhu, pak ani tento se neuplatní ve smyslu jí odkazovaného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 128/2018 – 42.

[20] Žalobce podotýká, že není ve veřejném zájmu, aby jeho stávající likvidátor vykonával i nadále svou funkci, neboť zejména v prvních pěti měsících výkonu své funkce vynakládal z prostředků žalobce přemrštěné částky na služby údajně nezbytné a spojené s postupem likvidace (pozn. NSS – žalobce ve svém vyjádření poskytl detailní výčet transakcí uskutečněných na popud likvidátora, jež považuje za zbytné nebo cenově nadhodnocené). Osobu likvidátora označuje za odborně nezpůsobilou.

[21] Žalobce se dále podrobně vymežil vůči tvrzení stěžovatelky, že měl zakrývat některé činnosti prostřednictvím sítě nastrčených a netransparentních společností s prokázanými vazbami na žalobce a osoby, které na jeho řízení vykonávaly rozhodující vliv. Dále nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že žalobcem nebyl věrohodně doložen kapitálový vstup nových investorů. Žalobce namítá, že stěžovatelka účelově obešla zákon o družstevních záložnách, když vydala další časově neomezená předběžná opatření podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), přestože zákon o družstevních záložnách jí umožňuje uložit předběžné opatření maximálně na 120 dnů. Podle žalobce se stěžovatelka snaží navodit dojem, že stabilita celého finančního trhu v České republice je závislá na stabilitě segmentu družstevních záložen, ačkoli ve skutečnosti nedosahuje bilanční suma sektoru družstevních záložen ani jednoho procenta regulovaného trhu úvěrových institucí (tj. bank a záložen) jako celku, a žalobce je v rámci tohoto segmentu pouze jedním z mnoha regulovaných subjektů. Žalobce opakuje, že v současné době není žádný člen jeho představenstva trestně stíhán, a ti bývalí členové představenstva, kteří trestně stíháni jsou, nebyli ani po více než čtyřech letech obžalováni. Žalobce odmítá tvrzení stěžovatelky, že by důvodem přírknutí vlastnictví pohledávek žalobce společnosti LCCD rozhodčím nálezem bylo souhlasné prohlášení stran rozhodčího řízení (tj. žalobce a LCCD). Žalobu na určení neplatnosti rozhodčího nálezu podalo představenstvo žalobce, nikoli likvidátor, jak tvrdí stěžovatelka. Obdobně k návrhu představenstva žalobce, nikoli likvidátora, vydal příslušný soud usnesení o odkladu vykonatelnosti rozhodčího nálezu. Žalobce dále tvrdí, že likvidátorovi byl informační systém předán zcela funkční a naplněný daty. To, že došlo po předání informačního systému ke ztrátě dat, nemůže jít k tíži žalobce či jeho představenstva. Stěžovatelkou zmíněný nárůst mzdových prostředků odůvodňuje žalobce tím, že v souvislosti se stěžovatelkou vydanými předběžnými opatřeními bylo nutné v zájmu udržení rentability žalobce ukončit řadu pracovních poměrů jeho zaměstnanců, přičemž těmto zaměstnancům bylo v souladu se zákoníkem práce vypláceno odstupné. Náklady na znalecké služby se zvýšily především v souvislosti s probíhajícím správním řízením a aktivitou představenstva v něm, když bylo potřebné provádět řadu expertíz a posudků pro právní obranu družstva. Právní náklady byly v době probíhajícího správního řízení vynaloženy efektivně na právní služby renomovaných advokátních kanceláří, které zastupovaly žalobce v probíhajícím správním řízení a které poskytovaly právní poradenství žalobci ohledně stávajícího stavu a dalšího postupu vůči stěžovateli. Zjevně nepravdivým shledává žalobce tvrzení stěžovatelky, že ze strany jeho zaměstnanců proti němu byly uplatněny mzdové pohledávky v celkové výši cca 11,6 milionu Kč, neboť žaloba Ing. Mgr. P. B. nebyla podána proti žalobci, nýbrž proti České republice, a to s předmětem náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím v trestním řízení.

[22] Podáním ze dne 25. 9. 2018 žalobce ke svému předchozímu vyjádření doplnil, že zpochybňuje důvodnost stěžovatelkou zmiňovaného trestního stíhání, které je vedeno proti některým bývalým členům představenstva pro podezření ze spáchání trestného činu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže. Policejní orgán totiž při zahájení tohoto trestního stíhání vycházel pouze z odborného vyjádření stěžovatelky.

pokračování

[23] Podáním ze dne 2. 10. 2018 žalobce opětovně doplnil své vyjádření tak, že v mezidobí došlo k novým skutečnostem, které by mohly mít vliv na posouzení důvodnosti návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Těmito skutečnostmi bylo vydání rozhodnutí bankovní rady stěžovatelky o rozkladech žalobce proti nejnovějším předběžným opatřením stěžovatelky. Žalobce v tomto doplnění vyjádření podrobně analyzuje jednotlivé výroky rozhodnutí bankovní rady stěžovatelky ze dne 1. 10. 2018, č. j. 20187/113264/CNB/110, které následně rozporuje (co do jeho výroku I. a II.), resp. aprobuje (co do výroku III., kterým bylo jedno ze tří předběžných opatření žalované zrušeno a řízení o něm zastaveno). Přesto žalobce trvá na závěru o nepotřebnosti přiznání odkladného účinku, jelikož zůstávají v platnosti a účinnosti (byť nezákonná) dvě ze tří vydaných předběžných opatření.

[24] Podáním ze dne 8. 10. 2018 žalobce doplnil své vyjádření příložením kopie rozhodnutí stěžovatelky ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2018/117055/CNB/570, sp. zn. S-Sp-2018/00325/CNB/571, kterým bylo podle § 7 odst. 7 zákona o družstevních záložnách rozhodnuto, že Ing. J. K., člen žalobcova představenstva, nesplňuje podmínky pro výkon funkce člena žalobcova voleného orgánu. Stěžovatelka v uvedeném rozhodnutí zpochybnila odbornou způsobilost uvedené osoby. Podle žalobcova názoru stěžovatelka bez jakéhokoli legitimního důvodu blokuje žalobcův řádný chod a ze zcela neurčitých a nepřezkoumatelných důvodů neumožňuje ani obsazení žalobcova statutárního orgánu. Považuje dále za zřejmé, že stěžovatelka zneužívá svých oprávnění k tomu, aby po zrušení jejího nezákonného rozhodnutí městským soudem za každou cenu paralyzovala žalobcovu činnost.

IV. Posouzení důvodnosti návrhu Nejvyšším správním soudem

[25] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.“ Podle § 73 odst. 2 téhož zákona dále platí, že „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[26] Jak správně poznamenala ve svém návrhu stěžovatelka, není vyloučeno, aby byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán i v situaci, kdy se v procesním postavení stěžovatele (a tedy i navrhovatele) ocitá žalovaný správní orgán. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58 (bod 22), konstatoval, že „[v] určitých výjimečných situacích, jejichž materiální podmínky definuje soudní řád správní práve v ustanovení § 73 odst. 2 in fine s. ř. s., je nutno ‚zmrazit‘ stav věci v době ‚před‘ napadeným rozhodnutím, protože pokud by mělo být vykonáno a následně bylo v rámci soudního přezkumu shledáno nezákonným a zrušeno či byla vyslovena jeho nicotnost, vrátit stav věci do podoby ‚před‘ tímto nezákonným či nicotným rozhodnutím by bylo nemožné nebo neúměrně obtížné. Proto je nutné v těchto situacích po dobu trvání přezkumného soudního řízení výkon či případně jiné právní následky napadeného rozhodnutí pozastavit, protože v opačném případě by samotné přezkumné řízení soudní ztratilo podstatnou část svého základního smyslu, jímž je nepochybně bránit tomu, aby právní poměry osob byly upraveny či ovlivněny nezákonnými rozhodnutími.“ Byť tedy obecně nelze ustoupit z presumpce správnosti pravomocného napadeného rozsudku, musí Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku připustit jako jedno z možných vyústění řízení o kasační stížnosti, že kasační stížnost bude shledána důvodnou. Právě tato úvaha je v nynější věci pro výsledek rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti určující.

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že samotný text návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a tím více i následné vyjádření žalobce, je nebývale naddimenzovaný, přičemž výše v tomto usnesení je podáno toliko stručné shrnutí hlavních bodů obou podání (resp. též doplnění vyjádření žalobce). Stěžovatelka i žalobce současně ke svým podáním přiložili množství listin za účelem osvědčení jimi vznesených tvrzení. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že smyslem institutu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není předběžné posouzení důvodnosti kasační stížnosti ani hodnocení skutkových či právních otázek majících přímou souvislost s meritem věci. Nejvyšší správní soud se v této rovině zabývá pouze důvodností návrhu na přiznání odkladného účinku. Není proto namístě, aby se zde Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. otázkou majetkových poměrů žalobce, účelností (či účelovostí) trestního stíhání bývalých členů představenstva žalobce, namítanou šikanou žalobce ze strany stěžovatelky apod. Mnohé ze stěžovatelkou tvrzených a žalobcem sporovaných skutečností mají ostatně být samostatnými předměty civilních soudních řízení, resp. přímo souvisejí s probíhajícím trestním stíháním, a Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší vynášet o nich autoritativní soudy. Není rovněž bez relevance, že podle § 73 odst. 4 s. ř. s. (ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona) je Nejvyšší správní soud povinen rozhodnout o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, pak do 30 dnů od podání takového návrhu. Za těchto okolností by ani nebylo dost dobře možné v zákonné lhůtě vést dokazování o všech tvrzených skutečnostech. Z povahy věci by takový postup nadto nebyl ani účelný, neboť rozhodující pro posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku je určitý kvalifikovaný odhad soudu ve vztahu k budoucnosti. I v případě prokázání veškerých tvrzení stěžovatelky tudíž nelze s jistotou tvrdit, že nastanou skutečnosti, kterých se obává (vyvedení majetku žalobce, neschopnost žalobce plnit své závazky, obstrukční praktiky, přijímání členských vkladů, poškozování věřitelů, eventuální nutnost plnění z GSF¹, apod.). Naproti tomu ani v případě neprokázání stěžovatelčiných tvrzení (což je v podstatě motto vyjádření žalobce, tedy že stěžovatelka „netvrdí a náležitě neprokazuje“) by nebylo možné v rámci rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nad jakoukoli pochybnost vyloučit, že obavy stěžovatelky z důsledků obnovení povolení žalobce působit jakožto družstevní záložna nemohou být podložené.

[28] Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud výrokem I. usnesení ze dne 21. 7. 2014, č. j. 5 Af 31/2014 – 128, nepřiznal žalobcem navrhovaný odkladný účinek žalobě. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud mj. uvedl, že žalovaná ve svém rozhodnutí popsala četná rizika, jimž žalobce při svém podnikání vystavoval své klienty, přičemž tito klienti, jakož i potenciální další vkladatelé, by přiznáním odkladného účinku (žalobě) mohli rovněž utrpět újmu, přičemž z ničeho nelze usoudit, že by případná újma žalobce byla nepoměrně větší než újma všech ostatních osob, jimž žalobce nabízel a poskytoval své služby. Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom, že v řízení o kasační stížnosti je zde již stav, kdy existuje pravomocné soudní rozhodnutí (napadený rozsudek), které se autoritativně vyjádřilo k důvodnosti žaloby. Nicméně Nejvyšší správní soud již výše zmínil, že při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být vzata v úvahu i alternativa pozdějšího kladného závěru o důvodnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud na základě stěžovatelčiny argumentace dospěl k závěru, že zde existují závažné důvody domnívat se, že pokud by byla kasační stížnost shledána důvodnou, mohlo by při nedostatku odkladného účinku kasační stížnosti dojít k takovému jednání žalobce, které by vylučovalo nastolení stavu obdobného stavu v průběhu řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud shledává protismyslnou argumentaci žalobce, podle které není přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezbytné právě kvůli dvěma dosud platným a účinným předběžným opatřením způsobujícím omezení jeho možných právních jednání. Pakliže by totiž žalobce zamýšlel tato předběžná opatření stěžovatelky zcela respektovat a bránit se proti nim toliko prostřednictvím opravných prostředků

pokračování

(resp. za současného stavu domáhat se ochrany soudní), nezhoršilo by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti výrazným způsobem jeho faktické postavení.

[29] Pokud žalobce ve svém vyjádření oponoval návrhu na přiznání odkladného účinku argumentem, že stěžovatelce samé nemůže fakticky vzniknout jakákoli újma, natožpak újma nepoměrně větší, než jaká by přiznáním odkladného účinku vznikla žalobci, odkazuje Nejvyšší správní soud opětovně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, z něhož se podává, že „[z]atímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně obrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky obročena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.“ Z toho plyne, že stěžovatelce samotné nemusí vzniknout jakákoli újma. Stěžovatelka své procesní postavení v řízení o kasační stížnosti nemůže spojovat s ochranou jakýchkoli svých subjektivních veřejných práv, neboť sama vystupuje v pozici orgánu veřejné moci, kteroužto je nadána za účelem prosazování a hájení veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud podotýká, že podle § 107 odst. 1 s. ř. s. se použije při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ustanovení § 73 odst. 2 téhož zákona přiměřeně, což znamená, že je třeba výklad posléze uvedeného zákonného ustanovení přizpůsobit specifikům řízení o kasační stížnosti, mezi která patří právě zmíněná imanentní distinkce mezi povahou hmotněprávních zájmů účastníka správního řízení na straně jedné a žalovaného správního orgánu na straně druhé. Pokud tedy stěžovatelka odůvodnila svůj návrh obavou ze vzniku újmy představované zhoršením dobytosti pohledávky vzniknuvší plněním z GSFT, resp. potencialitou nutnosti dalšího plnění z GSFT, nepoukazovala tím na okolnost irelevantní. Není přitom rozhodné, v jaké výši bylo či případně bude z prostředků GSFT čerpáno, neboť tyto jsou ve své podstatě prostředky veřejnými, pročež předcházení jejich vynaložení spojeného s předpokladem nízké pravděpodobnosti jejich následné dobytosti je v souladu s veřejným zájmem.

[30] Nejvyšší správní soud se především ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zachová po určitou dobu *status quo*, a to za situace, kdy stěžovatelka vstoupila do likvidace v důsledku právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení již v roce 2014. V tomto kontextu je nezbytné zdůraznit, že bankovní sektor v širším smyslu je výrazně restriktivně regulován normami veřejného práva; jeho subjekty jsou zpravidla právnické osoby soukromého práva, jejichž činnost v tomto sektoru je zejména podmíněna licenci (resp. povolením, registrací či souhlasem) dohledového veřejnoprávního orgánu - České národní banky. Česká národní banka není správním orgánem v běžném smyslu, což ostatně plyne ze systematiky Ústavy České republiky, kde je jejímu ústavnímu zakotvení věnována samostatná hlava VI., a je tedy upravena nezávisle zejména na moci výkonné. Působí totiž také jako expertní dohledový orgán ve vztahu k osobám působícím na finančním trhu [§ 2 písm. d) ve spojení s § 44 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů]. Česká národní banka, jakožto žalovaná (resp. následně též Bankovní rada), shledala nedostatky v činnosti žalobce natolik závažnými, že nejprve považovala za nezbytné prostřednictvím předběžných opatření vydaných podle správního řádu zamezit žalobkyni v další činnosti, aby následně prvním nápravným opatřením ve smyslu zákona o družstevních záložnách ihned odebrala žalobci povolení k působení jako družstevní záložna. Nejvyšší správní soud považuje za významné, že z napadeného rozsudku neplyne nesouhlas městského soudu se skutkovými zjištěními stěžovatelky (ba naopak), nýbrž s přiměřeností stěžovatelkou přijatého opatření. V důsledku napadeného rozsudku, s přihlédnutím k jeho odůvodnění, se těžiště sporu mezi stěžovatelkou a žalobcem přesunulo z roviny důkazní do roviny posouzení právní otázky přiměřenosti stěžovatelkou přijatého opatření. V tomto ohledu tedy městský soud vnesl do celého sporu

nový prvek, přičemž výrokem napadeného rozsudku nepřímou obnovil povolení žalobkyně k působení jako družstevní záložna. S ohledem na výše uvedené je patrný silný veřejný zájem (který ve svém návrhu ostatně zmiňuje i stěžovatelka) na tom, aby subjekty finančního trhu byly pouze důvěryhodné a transparentní subjekty, jež řádně plní své zákonné povinnosti. Pakliže je nosným důvodem zrušení rozhodnutí Bankovní rady názor městského soudu, že stěžovatelkou přijaté opatření nebylo v dané situaci přiměřené, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o relativně subjektivní otázku, přičemž po čas přezkumu správnosti jejího rozřešení v řízení o kasační stížnosti je s ohledem na výše identifikovaný veřejný zájem záhodno sistovat účinky napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud ostatně podotýká, že případná újma, která by žalobci mohla vzniknout v souvislosti s další prodlevou obnovení předmětného povolení, byla-li by kasační stížnost shledána nedůvodnou, by byla kvantifikovatelná a žalobci též nahraditelná s ohledem na zákonnou úpravu odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

[31] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů v zákonem stanovené lhůtě posoudil návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že návrh je důvodný, čemuž odpovídá i výrok tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu